

Devätnásta nedel'a cez rok C

10. august 2025

Lk 12. 32 - 48

Milé sestry a bratia v Kristovi

My ľudia sa vieme pripútať k všeličomu. Niekedy stačí aj náhražka skutočného života ako je droga, či alkohol. Podobnú funkciu spĺňa majetok, hromadenie vecí. To síce pomáha na chvíľu zabudnúť na starosti života, ale neotvára prístup k skutočnému životu. Človek sa naopak stáva väzňom toho, čo mu je pokladom - na skutočné hodnoty mu potom nezostane čas. A ešte ho to aj napriek všetkému úsiliu necháva espokojným.

Ježiš prináša posolstvo o láske, pravde, spravodlivosti a pokoji. Tieto hodnoty charakterizuje ako božie. Nedajú sa síce ani vyrobiť, ani sa nedajú kúpiť za peniaze, ale aj tak sú pre náš život najdôležitejšie. Je potrebné aby sme na ne nezabudli. Aby sme po nich neprestali túžiť nielen v mladosti, na začiatku dospelého života, ale aj vtedy, keď už aj hodiny nášho života možno pokročili smerom noci nášho života. Božie kráľovstvo je aj zmyslom našej túžby po Bohu.

K tomu, aby sme si v živote nezatarasili prístup k ozajstnej láske, spravodlivosti, pokoju, Ježiš nám radí zbaviť sa nadbytočných vecí a svoj domnelý „kapitál“ radšej investovať do hodnôt, ktoré majú zmysel pred Bohom. To nadbytočné máme rozdať, zrieknuť sa toho. Ak nás Ježiš vyzýva k almužne nemusíme chápať len doslovne ako dar žobrákom, bezdomovcom ale skôr ako dar, ktorý nečaká na spätnú odmenu, na reciprocitu. Dávať almužnu môžeme znamenať aj spôsob života, ktorý sa usiluje o priame vzťahy, ktoré nie sú založené na výmene, na „obchode“, na tom, čo dostaneme naspäť. Mali by to byť vzťahy, v ktorých sa zaujímame o skutočnú potrebu nášho blízkeho, druhého. Vzťahy v ktorých nekalkulujeme, ale snažíme sa dávať v zmysle biblického, Ježišovho: aby pravá ruka nevedela, čo robí ľavá.

Aj my sa často pýtame čo máme robiť. Voľakedy sme si predstavovali pomerne jednoducho, čo znamená „plniť božiu vôľu“. Evanjelium sme chápali ako doslovný návod na život. Lenže asi sme už pochopili, že Ježiš od nás nechce len mechanické plnenie svojich príkazov. Veď božie príkazy mechanicky plnili aj farizeji a zákonníci a Ježiš ich napriek tomu kritizoval, pripomínal, že ich vnútro bolo plné nezrovnalostí.

Dnes sme svedkami toho, ako mnohí politici na celom svete v určitej bezradnosti, keď už nevedia zabezpečiť všetkým blahobyť, aspoň oživujú rôzne pseudonáboženské a pseudokultúrne témy a otázky. Nevedia pochopiť, že tieto otázky sú zložitejšie, že sa treba trochu viac pýtať, nielen ponúkať zjednodušujúce riešenia. Nemôžem sa zbaviť pocitu, že zjednodušujúce prístupy len sejú budúcu búrku, tak ako sa to kedysi dialo pred vojnou. Dobro a zlo sa nedajú stanoviť parlamentnou väčšinou, ani sa nedajú podpísať efektným mávaním ruky a pokusom o úsmev do kamery.

Ježiš od nás žiada niečo viac. Nie v zmysle toho, čo by sa dalo rátať, počítať. To, čo Ježiš žiada, je bdelosť. Naznačuje to podobenstvo o sluhoch a ich pánovi, ktorý sa má vrátiť zo svadby. Blahoslavení tí sluhovia, ktorých pán pri svojom príchde nájde bdieť. Bdelosť je viac ako mechanická činnosť. Voľakedy sa pointa toho podobenstva chápala v tom zmysle, že Pán neprichádza, jeho príchod sa oddaľuje. Prví kresťania očakávali opätovný príchod Krista už sa svojho života, potom ale, keď Ježiš neprichádzal boli zneistení a pripomínali si napriek tomu Ježišovu výzvu k bdelosti.

Dnes by sme podobenstvu o príchode Pána mohli pridať aj nový zmysel. Pán môže dnes prísť inak, ako by sme si to predstavovali. Nie s fanfárami, nie za zvuku polníc, ale nebadane. Tak, že mnohí si sprvu jeho nový príchod ani nevšimnú, pretože to môže byť úplne nový príchod, ktorý ani sprvu nemusíme vedieť prečítať.

Ježiš varoval predovšetkým apoštolov a tých, ktorým je zverená starostlivosť o spoločenstvo veriacich, ale jeho slová sú zároveň povzbudením a výzvou pre nás všetkých. S dôverou, že Pán je s nami po všetky dni nášho života, po všetky časy, kráčajme aj my s dôverou po ceste nášho života. Vo viere, že všetko ostatné sa nám pridá.